

A világ eredete

(A "Cím nélküli szöveg")

- Pistis Sophia -

Látván, hogy mindenki, a világ istenei és az emberiség, azt mondja, semmi sem létezett a káoszt megelőzően, én, különbözvén tőlük, be fogom bizonyítani, valamennyien tévednek, mivel nincsenek tisztában a káosz eredetével, sem annak gyökerével. Íme a bizonyíték.

Mennyire kényelmes minden ember számára a káosz kapcsán kijelenteni, hogy az egyfajta sötétség! Valójában pedig az árnyékból ered, melyet a „sötétség” névvel illetnek. És az árnyék pedig olyasféle dologból származik, mely a kezdettől fogva létezik. Emellett, teljesen nyilvánvaló, hogy már a káosz létrejötte előtt is létezett, s hogy ez utóbbi utána következik az előző dolognak. Ezért, fogadjuk el a kérdéssel kapcsolatos tényeket; és továbbá, együtt az első dologgal, melyből kisugárzódott a káosz. Ezen a módon az igazságot egyértelműen bizonyítjuk.

Miután a halhatatlan létezők természetes szerkezete tökéletesen kifejlődött a végtelenből, egy kép sugárzódott ki a Pistisből (hűség, hit bizalom); Sophia a neve, (bölcesség, az Isten női része). Akaratát gyakorolta és olyan dologgá vált, mely emlékeztetett az elsődleges fényre. És azonnal megtestesítette magát mint a menny képét, elképzelhetetlen kiterjedést elérve; a halhatatlan létezők között volt és azon dolgok között, melyek utánuk születtek, mint [...]; ő (Sophia) mint fátyol jelentkezett, elválasztván az emberiséget a felette lévő dolgoktól.

Ekkor az örökkévaló igazság birodalma (eón) nem vetett árnyékot önmagán kívül, hiszen a határtalan fény töltötte be teljes egészében belsejét. Külső része azonban árnyékban volt, melyet a „sötétség” névvel illettek. Belőle pedig megjelent egy erő, mely uralmat gyakorolt a sötétség felett. Az alárendeltjeként megjelenő erők miatt nevezték az árnyékot „a határtalan káosznak”. Belőle mindenféle istenség hajtott ki [...] együtt az egész helyen, ebből kifolyóan az árnyék utólagos az első dologhoz képest. A mélység<ben> volt, ahol az (árnyék) megjelent, az előbb említett Pistisből leszármazván.

Amikor az árnyék megérezte, hogy volt ott nála valami hatalmasabb is, irigységet érzett; és amikor önszántából várandós lett, hirtelen ez (az érzés) féltékenységre váltott. Attól a naptól kezdve, a féltékenység princípiuma megjelent az örökkévaló birodalmak és világaik között. Most, ami a féltékenységet illeti, úgy találták, egy torzalak, semmiféle lélek nincsen benne. Mint az árnyék, hatalmas mennyiségű vízenyős közegben jött létre. Ezt követően az epét, mely az árnyékból született, kivetették a káosz egyik részébe. Attól a naptól kezdve, vízenyős közeg jelent meg. És ami lemerült benne, az elfolyt, láthatóvá vált a káoszban: mint amikor egy nő életet ad egy gyermeknek – teljes szuperfolyékonyságával kiáramlott; éppen így, létrejött az anyag az árnyékból, és szerte kivetítődött. És nem hagyta el a káoszt; ellenkezőleg, az anyag a káoszban maradt, részét képezi annak.

És amikor mindezek a dolgok megtörténtek, eljött és megjelent Pistis a káosz anyaga fölött, mely kilöködött mint az elvetélt magzat – hiszen nem volt szellem benne. Emiatt (ti. a káoszban) határtalan sötétség és feneketlen mélység uralkodott. Most, hogy Pistis látta, mi lett a következménye a hiányosságnak, nyugtalan lett. És a nyugtalanság megjelent, mint valami félelmetes dolog; odarontott hozzá a káoszban. Ő (Pistis) odafordult hozzá és az arcába fújta a mélységbe, mely valamennyi menny alatt van.

És amikor Pistis Sophia vágyott rá, hogy kívánsa a szellemmel nem rendelkező dolgok képekké formálódását, és hogy uralkodjon az anyag és minden hatalma felett, akkor első alkalommal megjelent az uralkodó, a vizekből, oroszlán-szerű megjelenésével, androgén, jelentős hatalmat birtokolván önmagában, és tudatlanságot a tekintetben, miként született meg. Most pedig, hogy Pistis Sophia meglátta őt mozogni a vizek mélységében, azt mondta neki: „Gyermek, jöjj át ide,” aminek megfelelője 'yalda baoth'.

Attól a naptól kezdve megjelent a szóbeli kifejezés alapelve, mely elérte az isteneket, az angyalokat és az emberiséget. És ami megszületett a szóbeli kifejezés eredményeként, befejezték az istenek, az angyalok és az emberiség. Nos, ami Yaltabaothot illeti, uralkodóként, nem volt tudatában Pistis erejével: nem látta az arcát, sokkal inkább egy képet látott a vízben, mely beszélt hozzá. És amiatt a hang miatt nevezte önmagát „Yaldabaothnak”. Ám „Ariael” az, ahogy a tökéletes nevezte őt, mivel olyan volt, mint egy oroszlán. Amikor pedig hatalmat kapott az anyag felett (Yaltabaoth), Pistis visszatért fel a (saját) fényébe.

Amikor az uralkodó látta a (saját) nagyságát – és csak ő volt az önmaga, aki látta; semmi mást sem látott, kivéve a vizet és a sötétséget – akkor úgy gondolta, hogy csak ő az egyedüli az, aki létezik. Az ő [...] teljessé vált a szóbeli kifejezés által; megjelent, mint egy szellem és oda-vissza mozgott a vizek felett. És amikor a szellem megjelent, a uralkodó elkülönítette a vízenyős közeget. És ami száraz volt, azt részekre osztottatott más helyekre. És az anyagból megalkotott a maga számára egy lakóhelyet, és elnevezte „mennynek”. És az anyagból, az uralkodó zsámolyt készített és elnevezte „földnek”.

Ezután a uralkodónak gondolata támadt – megegyezően természetével – és a szóbeli kifejezés segítségével megalkotott egy androgént. Kinyitotta a száját és gügyögött neki. Amikor kinyíltak a szemei, atyjára nézett, és azt mondta neki: „Ílil!” Ezután az atya elnevezte őt Ili-a-o-nak (Jao). Ezt követően megalkotta második fiát. Gügyögött neki. És kinyitotta a szemét és így szólt atyjához: „Eh!” Az atya elnevezte őt Eloajnak. Ezután megalkotta harmadik fiát. Gügyögött neki. És kinyitotta a szemét és azt mondta atyjának: „Asssz!”. Az atya elnevezte őt Astafaiosnak. Íme az atya három fia.

Heten jelentek meg a káoszban, androgének. Férfias jellegű és nőies jellegű névvel rendelkeztek. A nőies jellegű név Pronoia (Előgondolat) Sambathas, ami azt jelenti, „hét” (hét nap).

A fia neve Jao; nőies jellegű neve Uradalom.
 Sabaoth; nőies jellegű neve Istenség.
 Adonaios; nőies jellegű neve Királyság.
 Elaios; nőies jellegű neve Féltekenység.
 Oraios; nőies jellegű neve Gazdagság.
 És Astaphaios; nőies jellegű neve Sophia (Bölcsesség).

Ők jelentik a káosz hét mennyének hatalmasságait. És androgéneknek születtek, megegyezően az előttük létező halhatatlan mintázattal, Pistis kívánságának megfelelően, így hát a kép, mely a kezdettől fogva létezett, uralkodjon a végig. Megtalálható ezen nevek kihatása és a férfi jellegű entitások hatalmasságai a *Mózes Próféta (könyve) az Arkangyalokról*, és a női jellegű entitások neveiről *Noraia (első) Könyvében*.

Most pedig az elsődleges szülő, Yaldabaoth, mivel igen erős hatalommal rendelkezett, minden egyes leszármazottjának külön mennyet alkotott szóbeli kifejezés révén – csodálatosan szépnek alkotta őket, révén lakóhelyek – és minden egyes mennybe hatalmas dicsőséget alkotott, hétszer nagyszerűt. Trónusokat és palotákat és templomokat, és még hintókat és szűz szellemeket is, egészen a láthatatlan egyig, és dicsőségéig, mindegyikük rendelkezett ezekkel a dolgokkal mennyekben; urak és istenek és angyalok és arkangyalok óriási seregei – számolhatatlan miriád – hogy szolgáljanak. Ezekről a dolgokról ismertetést lehet találni, pontos jellemzőkkel, *Oraia első Beszámolójában*.

És ők ebből a mennyből váltak teljessé, fel, egészen a hatodik mennyig, mely nevezetesen Sophiáé. A mennyet és az ő földjét elpusztította a bajkeverő, aki mindezek alatt tartózkodott. És a hat menny borzasztóan megrázkódott; mivel pedig a káosz erői tudták, ki volt az aki a mennyet elpusztította, (ő) alattuk volt. és amikor Pistis felismerte a törést, melyet a zavar okozott, kibocsátotta leheletét és megkötötte és levetette Tartarosba. Attól a naptól kezdve a menny, együtt a földdel, megerősítette önmagát Sophia, Yaldabaoth lánya révén, (ő általa,) aki mindannyiuk alatt van.

Most pedig, amikor a mennyek megerősítették önmagukat, hatalmukkal és egész kormányzatukkal együtt, az elsődleges szülő arcátlanná vált. És az angyalok összes serege tisztelte és valamennyi isten és angyal megáldotta őt és megbecsülte. Ami pedig őt illeti, boldog volt és folyamatosan hengegett, mondván nekik: „Nincs szükségem senkire.” Azt mondta: „Én vagyok az Isten és senki más nem létezik rajtam kívül.” És amikor ezt mondta, bünt követett el valamennyi halhatatlan lényel szemben, akik feleletet adtak. És őt tették felelőssé érte.

És akkor, amikor Pistis meglátta a fő uralkodó jámbortalanságát, harag töltötte el. Láthatatlan volt. Azt mondta: „Hibáztál Samael” (ami annyit tesz, 'vak isten'). „A fény halhatatlan embere már előtted létezett, és aki meg fog jelenni megmintázott formáid között; megvetően megtapos téged, ahogy a fazekas az agyagot ököllel veri. És alá fogsz szállni az anyádhoz, a mélységbe, mindazokkal akik hozzád tartoznak. Munkád beteljesüléseként, valamennyi hiányosság, mely láthatóvá vált az igazságból, eltöröltetik, és megszüntetésre kerül, és olyan lesz, mintha soha nem is létezett volna.” Ezeket mondván Pistis kinyilatkoztatta hatalmasságának képét a vizekben. És így cselekedvén, visszatért fel, a fényébe.

Most pedig, amikor Sabaoth, Yaldabaoth fia meghallotta Pistis hangját, dicséreteket énekelt hozzá, és kárhoztatta az atyját [...] Pistis szavaiban; és magasztalta őt, mert tanította őket a halhatatlan emberről és az ő fényéről. Ekkor Pistis Sophia kinyújtotta az ujját és fényt árasztott rá a fényéből, mintegy az atyját kárhoztatva. Amikor Sabaothot fény ragyogta be, erős hatalmat kapott a káosz valamennyi erejével szemben. Attól a naptól kezdve az „Erők Ura” névvel illetik.

Gyűlölte atyját, a sötétséget, és anyját, a mélységet, és ki nem állhatta nővérét, az elsődleges szülő gondolatát, aki oda-vissza mozgott a vizek felett. A fénye miatt azonban a káosz valamennyi hatalmassága féltékeny volt rá. És amikor összezavarodtak, óriási háborúba kezdtek a hét mennyben. Ezután, mikor Pistis Sophia meglátta a harcot, elküldött a fényéből Sabaothoz hét arkangyalt. Elragadták őt, fel a hetedik mennybe. Segítőikészen álltak mellé. Továbbá, elküldött még három arkangyalt, és mindenki felett álló királyságot alapított számára, hogy a káosz tizenkét istene felett lakozhasson.

Amikor pedig Sabaoth felvitette a nyugalom helyére bűnbánata végett, Pistis odaadta neki lányát, Zoét (Élet), jelentős hatalommal felruházva, hogy utasíthassa őt (Sabaothot) a nyolcadik mennyben minden létező dologgal kapcsolatban. És mivel (Sabaoth) hatalommal rendelkezett, mindenekelett készítet egy palotát saját maga. Hatalmas volt, csodálatos, hétszer nagyszerűbb valamennyinél melyek a hét mennyben találhatók.

A palotája előtt trónt alkotott, mely hatalmas volt és egy négyarcú hintón nyugodott, mely a „Kerubin” nevet viselte. A Kerubinnak pedig nyolc alakja volt minden egyes sarkán, oroszlán formák és borjú formák és emberi formák és sas formák, így hát valamennyi alak összesen hatvannégyet tett ki – és hét arkangyal állt előtte; ő a nyolcadik és hatalommal rendelkezett. Az összes alak száma hetvenkettő volt. Ezenkívül, ebből a hintóból a hetvenkét isten öltött alakot; megformálódtak, hogy uralhassák a népek hetvenkét nyelvét. A trón által pedig újabbakat alkotott, kigyóhoz hasonló angyalokat, akiket „Szerafinoknak” neveztek és egyfolytában dicsérték őt.

Ezek után megteremtette az angyalok közösségét, ezeket és miriádokat számolhatatlanul, hasonlatosak voltak, mint a nyolcadik menny közössége; és szólítottak egy elsőszülöttet, akit Israelnek hívtak – ami annyit tesz, „az ember, aki látja az Istent”; és egy másik teremtményt, Jézus Krisztusnak nevezték, aki hasonlított a nyolcadik mennybéli megszabadítóra, és aki a jobbján ült a nagyra becsült trónon. A balján pedig, ott a szent szellem szüze, a trónon, és dicsőítette őt. És a hét szűz előtte állt, (a szűz előtt) [...] harminc hárfával

rendelkezvén, és cimbalmokkal és trombitákkal, dicsőíteni őt. Az angyalok összes serege dicsőítette őt és áldották őt. Most pedig, ahol a fénynek trónusán ült, hatalmas felhő takarta be. És senki más nem volt vele a felhőben, csak Sophia, Pistis <lánya>, utasítván őt a nyolcadik mennyben létező valamennyi dolog felől, azért hogy azoknak a dolgoknak a képeit megteremtse, abból a célból, hogy ez az uralom fennmaradjon a káosz mennyneinek és erőinek a beteljesüléséig.

Most pedig Pistis Sophia elkülönítette őt a sötétségtől és jobbjára hívta, és az elsődleges szülő elhelyezte őt baljára. Attól a naptól kezdve, a jobb (oldalt) igazságnak hívták, és a balt gonoszságnak. Mindezek miatt pedig uralmat kaptak az igazság és gonoszság közösségében, [...] áll [...] a teremtményen [...] az összes.

Így, amikor a káosz elsődleges szülője meglátta fiát Sabaothot, és az őt övező dicsőséget, és érzekelte, hogy hatalmasabb a káosz valamennyi uránál, megirigyelte őt. És haragossá válván, Halált nemzett az ő halálából; és őt (ti. a Halált) fölé helyezte a hatodik mennynek. <így> Sabaoth ott ragadt fent. Ezáltal a káosz hat ura elérhetővé vált. Ezután a Halál, révén androgén, elvegyült (saját) természetével és hét androgén leszármazottat nemzett. Az ő férfi (alkotóik) neve: Harag, Könnyek, Sóhaj, Szenvedés, Siránkozás, Keserűség, Sirás. Ezek pedig a női (alkotóik) neve: Harag, Fájdalom, Bujaság, Sóhaj, Átok, Keserűség, Veszekedés. Egymással érintkezvén mindegyikük nemzett hetet, így összesen negyvenkilenc androgén démon lett. Nevük és tetteik megtalálhatók *Salamon Könyvében*.

És mindezek jelenlétében Zoé, aki együtt volt Sabaothtal, megalkotott hét jó androgén erőt. A férfi (alkotók) neve a következő: a Nagylelkűség, az Áldottság, az Örömtelenség, az Igazság, a Bőkezűség, a Szeretett, a Megbízható. Úgyszintén, utalva női (alkotóikra) a nevük a következő: Béke, Boldogság, Örövendezés, Áldottság, Igazság, Szerelem, Hűség (Pistis). És általuk pedig sok jó és ártatlan szellemet. Befolyásuk és tetteik megtalálhatók itt: *A Menny Sorsának felépítése, mely a Tizenkettő alatt van*.

És látván Pistis képét a vizekben, az elsődleges szülő mélyen elsomorodott, különösen amikor meghallotta az ő hangját, akár az első hangot, mely kihívta őt a vizekből. Mikor pedig megtudta, hogy ő volt az, aki nevet adott neki, felsóhajtott. Szégyellte magát bűnei miatt. És amikor megtudta, hogy valójában a fény halhatatlan embere már ő előtte létezett, igencsak zavarba jött; mivel korábban azt mondta valamennyi istennek és az angyaloknak, hogy „Én vagyok az isten. Senki más sem létezik rajtam kívül.” Ezért attól tartott, esetleg megtudhatják, hogy más is létezett őelőtte, és esetleg kárhoznának. Ám ő, a (dolgok) megértésének hiányában, kigúnyolta a kárhoznatást és nemtörődöm módon viselkedett. Azt mondta: „Ha bármi is létezne korábról, mint én, jelenjen meg, hogy láthassuk a fényét.”

És abban a pillanatban, figyelem! Fény tört ki a nyolcadik mennyből fentről és áthaladt a föld valamennyi mennyén. Amikor az elsődleges szülő látta, a fény csodálatos ahogyan kisugárzik, ámulatba esett. És mélyen elszégyellte magát. Amint a fény megjelent, egy emberi kép bukkant fel benne, rendkívüli szépségű. Senki más nem látta az elsődleges szülön és Pronoián kívül, aki vele volt. Habár a fénye a mennyek valamennyi erői számára megjelent. Emiatt valamennyiüket nagy nyugtalanság töltötte el.

Amikor pedig Pronoia látta a kisugárzást, szerelmes lett belé. Ő azonban gyűlölte őt (Pronoiát), mert a sötétségben volt (Pronoia). Azonban vágyott rá (Pronoia), hogy megölelje, és nem volt rá képes. Amikor képtelen volt csillapítani szerelmét, kiöntötte fényét a földre. Attól a naptól kezdve, ezt a kisugárzást a „Fény Ádámjának” nevezik, akire úgy hivatkoznak, hogy „a vér fényt sugárzó embere”, és a föld átterjedt rá, szent Adamanra, amire úgy hivatkoznak, hogy „Adamantin szent földje”. Attól a naptól kezdve, valamennyi hatalmasság tisztelte a szűz véréét. És a földet megtisztították a szűz vérének kedvéért. Ám leginkább a vizet tisztították meg, Pistis Sophia képe által, aki megjelent az elsődleges szülőnek a vizekben. Pontosan ezután, a következőket mondták: „a víz által”. A szent víz azóta mindent életre kelt, megtisztít.

Ebből az első vérből jelent meg Eros, révén androgén. Férfi alkotója Himireris, tüzes volt, mert a fényből (származott). Női alkotója, aki vele volt – a vér lelke – Pronoia anyagából eredt. Szépségében igen nagyszerű, messze bájosabb a káosz valamennyi teremtményénél. Ezután minden isten, és az angyalaik, amikor Erost figyelték, szerelmesek lettek belé. És megjelenvén mindegyikükben, tüsszel borította el őket; ahogy egyetlen lámpásról nagyon sok lámpás meggyújtható, és egy és ugyanaz a láng van ott, és a lámpás maga nem halványul. Ily módon pedig Eros szétszóródott a káosz összes lényében, és nem halványult. Pontosan a fény és a sötétség határoló-pontján Eros megjelent és az angyalok és az emberiség határoló-pontjánál Eros szexuális egyesülése beteljesedett, így áldottá vált a Földről származó elsődleges gyönyör. A nő követte a földet. És a házasság követte a nőt. Születés követte a házasságot. Megsemmisülés követte a születést.

Ezek urán Eros, a szőlőtoke kihajtott abból a vérből, mely a földre hullajtatott. Emiatt, azok, akik isznak belőle, vágni fognak a szexuális egyesülés révén a megfogantatásra. Aztán a szőlőtoke, a fügefafa és a gránátalmafa kihajtottak a földből, együtt a többi fával, minden faj, velük a magjuk a hatalmasok és az angyalaik magjából.

Ezután az Igazság megteremtette a Paradicsomot, csodálatosnak és kívül a Hold és a Nap pályáján, a Bujaság Földjén, Keleten, a kövek közepén. És vágy ébredt a csodálatos közepén, a kívánatos fák iránt. És az örök élet fája megjelent az Isten kívánságára a Paradicsom északi részén, azért, hogy örökké létezővé tegye a tiszta lelkeket, a korszak beteljesülésekor, akik a nyomorúság megmintázott formáiból jönnek létre. A színe pedig az élet fájának, akárcsak a Napé. Az ágai meszesépek. A levelei akárcsak a cipruséi. Gyümölcse olyan mint a szőlőfürt, amikor fehér. Magassága eléri a mennyet. És közvetlen mellette a tudás (gnózis) fája, bírván Isten erejét. Dicsősége olyan, mint a holdé, annak teljes ragyogása idején. És az ágai meszesépek. És a levelei akár a fügefafa levelei. Gyümölcsei akár a kívánatos datolya. És ez a fa a Paradicsom északi részén van, hogy felemelje a lelkeket a démonok kábulatából, azért, hogy megközelíthessék az élet fáját és egyenek gyümölcséből, és azért, hogy kárhoznatták a hatalmasságokat és az angyalaikat. E fának hatása a *Titok Könyvében* van leírva, azaz: „Te vagy az, aki a tudás fája, mely a Paradicsomban van, melyről az első ember

evett és mely megnyitotta a tudatát; és szerelmes volt asszonyi társába és kárhozta a többi, idegen képeket és undorodott tőlük.

Ezek után pedig az olajfa kihajtott, azért, hogy megtisztítsa a királyokat és a főpapokat tisztességükben, akik az utóbbi napokban jelentek meg, mivel az olajfa az első Ádám fényéből származik, a kenőcs miatt, hogy megkaphassák.

És az első lélek (psziché) beleszeretett Erosba, aki együtt volt vele, és kiöntötte rá véré (psziché) és a földre. És abból a vérből elsőként egy rózsza hajtott ki, ki a földből, ki a csipkebokorból, hogy forrása legyen az örömeknek a fény számára, melynek a bokorban kellett megjelenni. Sőt, ezek után, a szépséges, jó illatú virágok kisarjadtak a földből, különböző fajtájúak, Pronoia lányai közül minden hajadon szűzből. És ők, amikor szerelmesek lettek Erosba, kiöntötték rá véréket és a földre. Ezek után mindegyik növény kihajtott a földből, különböző fajtájúak, tartalmazván a hatalmasok és angyalaik magját. Ezek után a hatalmasok a vizekből megteremtették a vadállatok összes fajtát, és a hullóket és a madarakat – különféle fajtákat – tartalmazván a hatalmasok és angyalaik magját.

De még mindezek előtt, amikor ő megjelent az első napon, itt maradt a földön, valami két napig, és ott hagyta az alsó Pronoiát a mennyben, és felemelkedett a fényébe. És azonnal sötétség töltötte el az egész Világegyetemet. Most pedig, amikor ő (nőnem) kívánta, a Sophia, aki az alsó mennyben volt, hatalmat kapott Pististől, és nagyszerű fénylő testeket alkotott és az összes csillagot. És felhelyezte őket az égre, hogy világítsák be a földet és hogy múlandó jeleket mutassanak, és évszakokat, és éveket és hónapokat és napokat és éjszakákat és pillanatokat és így tovább. És ezen a módon az egész térség az égen fel lett díszítve.

Most pedig amikor Ádám fénye megfogalmazta szándékát, hogy belépjen az ő fényébe – azaz a nyolcadik mennybe – képtelen volt így tenni, azon nyomor miatt, mely belevegült az ő fényébe. Ezután hatalmas örök birodalmat alkotott magának. És ezen az örök birodalmon belül hat örök birodalmat alkotott, a díszekkel együtt, számukban hatot, melyek hétszerte voltak szebbek a káosz mennyeinél és azok díszeinél. Immáron mindahány eme örök birodalmak és díszek közül a végtelenségben léteztek, a nyolcadik menny és az alatta lévő káosz között, számossá téve a Világegyetemet, mely a nyomorúsághoz tartozik. Ha valaki ezekről az elrendezésekről akar tudni, megtalálja leírva a *Hierailas Próféta Hetedik Világegyetemben*.

És mielőtt Ádám fénye visszatért a káoszba, a hatalmasságok látták és kinevették az első szülőt, mert hazudott, amikor azt mondta: „Én vagyok az Isten. Senki sem létezett előttem.” Amikor odajöttek hozzá, azt mondták: „Nemde az isten volt az, aki lerombolta a munkánkat?” Ő válaszolt, azt mondván: „Igen. Ha nem akarjátok, hogy képes legyen lerombolni munkánkat, akkor jöjjetek, alkossunk embert a földből, saját testünk képének megfelelően, és ennek a lénynek a képére, hogy szolgáljon minket; azért, hogy amikor meglátja az ő képét, szerelmes legyen belé. Többé nem fogja lerombolni munkánkat; sokkal inkább, mi tesszük szolgálóinkká azokat, akik a fényből születtek, az örök birodalom egész fennállásáig.” Mindez pedig Pistis előgondolata szerint valósul meg, azért, hogy az ember az ő képére hasonlítson, és megbélyegezze őket az ő általuk megmintázott forma miatt. És az ő megmintázott formáikat körülzárta a fény.

Ezután a hatalmasságok megkapták a tudást (gnózis), mely az ember megalkotásához szükséges. Sophia Zoé – aki Sabaoth-tal volt – megelőzte őket. És kinevette az elhatározásukat. Mivel vakok: a saját érdekükkel ellentétben, tudatlanul alkották meg őt. És nem fogták fel, mit szándékoznak tenni. Az ok, ami miatt megelőzte őket és arra készítette, hogy ő alkosson embert elsőként, azért történt, hogy ő (az ember) utasíthassa az ő megmintázott formájukat, hogy miként vesse meg őket, és így megszökhessen tőlük.

A tanító alkotási folyamata a következőképpen zajlott. Amikor Sophia hagyott lehullani egy fénycseppet, az szétáramlott a vízben és azonnal egy emberi lény jelent meg, androgén. A cseppből, melyet elsőnek formált, női testnek (formálta). Ezek után, felhasználva a testet, az anya képére formálta meg azt, mely megjelent. És tizenkét hónap alatt fejezte be. Egy androgén emberi lényt alkottatott meg, akit görögül Hermafroditának neveznek; és akinek anyját a héberek az Élet Évájának (Zoé) neveznek, nevezetesen az élet női tanítóját. Az ő utóda az a teremtmény, aki úr. Ezek után a hatalmasságok úgy hívták őt, „Vadállat”, azért, hogy tényleg vezesse az ő megmintázott formáikat. Az értelmezése a „vadállatnak”, a „tanító”. Mivel úgy találták, a legbölcsebb valamennyi létező közül.

Így hát Éva, az első szűz, az, aki férj nélkül megszülte első leszármazottját. Ő maga szolgált saját szülésznőjeként. Emiatt azt tartják róla, hogy imígyen szólt:

Én vagyok az, aki része az anyámnak; és én vagyok az, aki az anya.
Én vagyok az, aki a feleség; én vagyok az, aki a szűz.
Én vagyok az, aki várandós; én vagyok az, aki a szülésznő.
Én vagyok az, aki vígasztal a vajúdás fájdalmaiban.
A férjem az, aki megszült engem; és én vagyok az, aki az ő anyja.
És ő az, aki az én apám és az én uram.
Ő az, aki az én erőm; Amire ő vágyik, ezt mondja – okkal.
Én vagyok a születés folyamata; mivel én szültem meg a férfit, mint urat.

Most pedig ezek a dolgok a kívánság <...>. A lelkek melyek belépni szándékoztak a hatalmasságok által megmintázott formákba, testet öltöttek Sabaothnak és az ő Krisztusának. És ezeket illetően, a szent hang szólt: „Sokasodjatok és fejlődjétek! Legyetek urai valamennyi teremtménynek.” És ők azok, akiket fogságba ejtettek, a rendeltetésük szerint, az elsődleges szülő által. És így bebörtönözték őket a megmintázott formákba a korszak beteljesüléséig.

És abban az időben, az elsődleges szülő ezután előadta véleményét az emberrel kapcsolatban azoknak, akik vele voltak. Ezt követően mindegyikük kihullatta magját a föld köldökének közepébe. Attól a naptól fogva, a

hét uralkodó formálja az embert az ő teste által az ő hasonlatosságukra, ám az ő képe, mely hasonlatos emberéhez, volt az, ami megjelent számukra. Az ő megmintázása részletekben történt, egy időben egy. És a vezetőjük megformálta az agyat és az idegrendszert. Ezek után, úgy jelent meg számára, mint előjáró. Úgy jelent meg, mint lélekkel bíró ember. És Ádámnak nevezték, ami annyit tesz, „atya”, megfelelően annak nevének, aki már előtte létezett.

És amikor befejezték Ádámot, ő hanyagolta őt, mint élettelen hajót (testet), hiszen elvetétként öltött formát, lévén nem volt lélek benne. E dologgal összefüggésben, amikor a főuralkodó emlékezett Pistis mondására, attól tartott, nehogy az igaz ember belépjen az általa megmintázott formába és az uralja azt. Ezért otthagya az általa megmintázott formát negyven napig, szellem nélkül, és visszatért és nem törődött vele. Most, a negyvenedik napon, Sophia Zoé bele lehelte lélegzetét Ádámba, akinek nem volt lelke. (erre) Elkezdett az mozogni a földön. És nem tudott felállni.

Azután pedig, amikor a hét uralkodó eljött, meglátták őt, és meglehetősen összezavarodtak. Odamentek hozzá és megragadták. És ő (ti. a főuralkodó) azt mondta a benne lévő lélegzetnek: „Ki vagy te? És honnan kerültél ide?” Az válaszolt, mondván: „Az ember erejéből származom a ti munkátok elpusztítása végett.” Amikor hallották, dicsőítették őt, hiszen megnyugtatót adott nekik félelmeiktől és aggodalmaiktól, melyet önmagukban találtak. Ezután azt a napot „Pihenés” napjának hívták, mivelhogy pihenésre lettek a nehéz munkától. És amikor látták, hogy Ádám fel tud állni, boldogok lettek, és megfogták őt és a Paradicsomba helyezték. És visszahúzódtak a mennyekbe.

A pihenés napját követően Sophia elküldte a lányát, Zoét, akit Évának hívtak, mint tanítót, azért hogy Ádámot, akinek nem volt lelke, felemelkedésre készítse, azért, hogy azok, akiket nemz, a fény hordozói legyenek. Amikor Éva meglátta férfi társát elterülve, sajnálatot érzett miatta és azt mondta: „Ádám, éledj fel! Emelkedj fel a földről!” Abban a pillanatban, szavai beteljesült valósággá váltak. Ami Ádámot illeti, felemelkedvén, hirtelen kinyitotta a szemeit. Amikor meglátta őt, azt mondta: „Téged az 'Élet Anyjának' fognak hívni. Mivel te vagy az, aki életet adtál nekem.”

Azután a hatalmasságokat tájékoztatták, hogy az ő megmintázott formájuk él és felemelkedett, mire ők mélyen gondterheltek lettek. Elküldtek hét arkangyalt, hogy meglássák, mi történt. Odamentek Ádámhoz. Amikor meglátták, hogy Éva beszél hozzá, azt mondta egyik a másiknak: „Miféle dolog ez a ragyogóan fénylő nő? Emlékeztet arra a képre, amelyik a fényben jelent meg számunkra. Most menjünk és ragadjuk meg, és vessük magját őbelé, hogy amikor beszennyeződik, ne legyen képes felemelkedni a (saját) fényébe. Ehelyett, akiket ő megszüli, a mi irányításunk alá kerüljenek. De ne szólunk Ádámnak, mivel ő nem tartozik közénk. Inkább bocsássunk rá mély álmot. És utasítsuk őt álmában, arról, hogy (Éva) az oldalbordájából származik, azért, hogy felesége engedelmességen, és ő pedig ura legyen neki.”

Azután Éva, révén hatalmas, kinevette döntésüket. Ködöt bocsátott szemükre és titokban otthagya a képét Ádammal. Belépett a tudás fájába és ott maradt. Üldözték őt, ám feltárta előttük, hogy bele ment a fába és fává változott. Ezután nagy félelem kerítette hatalmába őket, a vak teremtmények megfutamodtak.

Mindezek után, amikor magukhoz tértek a kábulatból, eljöttek Ádámhoz; és látták ennek a nőnek a képét vele, meglehetősen összezavarodtak, arra gondolván, ő az, aki az igazi Éva. És sietve cselekedtek. Odamentek hozzá, megragadták és ráhullatták magjukat. Igen gonoszul tettek, nemcsak a természetes módon becstelenítették meg, hanem aljas módon is, először szavainak forrását becstelenítették meg – amellyel azt mondta nekik: „Mi az, ami előttetek létezett?” – azzal a szándékkal, hogy megbecstelenítsék mindazokat, akik azt mondják (a kor) beteljesülésekor, hogy ők az igaz embertől születtek szóbeli kinyilvánításra. És ők hibáztak, semmit sem tudván arról, hogy saját testük volt az, melyet megbecstelenítettek; a kép volt az, melyet a hatalmasságok és az angyalaik minden módon megbecstelenítettek.

Először Ábellel lett várandós, az első uralkodótól. A hét hatalmasságtól és az ő anyalaiktól szülte a másik utódját. És mindez az elsődleges szülő előgondolatával összhangban ment végbe, azért hogy az első anya hordozza magában az ő összes magját, összekeveredve és megfelelően a világegyetem sorsának, és annak felépítésének és az Igazságnak. Egy előre elrendezett terv valósult meg Évára vonatkozóan, azért hogy a hatalmasságok által megmintázott formák legyenek a fénybe zárva, ahol kárhóztatja (a fény) őket a megmintázott formáik miatt.

Ekkor az első Ádám, a Fény (Ádámja), a szellemmel eltöltött és megjelent az első napon. A második Ádám, a lélekkel eltöltött és megjelent a hatodik napon, akit Aphroditének hívnak. A harmadik Ádám a föld teremtménye, aki a törvény embere, és aki a nyolcadik napon jelent meg [...] a nyomorúság csendessége, akit a „Nap napjának” (vasárnap) hívnak. És a földi Ádám leszármazottjai megsokszorozódtak számban és kiteljesedtek, és létrehozták önmagukban a lélekkel eltöltött Ádámra vonatkozó mindenféle tudományos ismeretet. Ám mindannyian tudatlanságban voltak.

A következőkben hagy mondjam el, hogy egyszer az uralkodók meglátták őt és a női teremtményt, aki vele volt, tudatlanságban tévelyegni mint a vadak, nagyon boldogok lettek. Amikor megtudták, hogy a halhatatlan férfi nem fogja figyelmen kívül hagyni őket, ellenkezőleg, sokkal inkább a női teremtménytől van félnivalójuk, aki a fává alakult, összezavarodtak és azt mondták: „Talán ez az igaz férfi – ez a lény, aki ködöt borított ránk és megtanított minket, hogy ő (a nő), aki hozzá (a férfihez) hasonlóan beszennyeződik – és így valamennyiünket meg fog hódítani!”

Ezután heten közülük terveket fektettek le. Odajöttek Ádámhoz és Évához félénken, azt mondták neki (Ádámnak): „A Paradicsomban valamennyi fa gyümölcse azért teremtetett, hogy megegyed; ám ami a tudás fáját illeti, uralkodjatok magatokon és ne egyetek róla. Ha esztek, meg fogtok halni.” Súlyos félelmet hozván rájuk, visszatértek fel, a hatalmasságaikhoz.

Ezután eljött valamennyi teremtmény legbölcsebbike, akit Vadállatnak hívtak. És amikor meglátta anyjuk, Éva képét, azt mondta neki: „Mit mondott az Isten neked? Azt, hogy 'ne egyél a tudás fájáról?'” Ő (Éva) azt mondta: „Nemcsak azt mondta, hogy 'Ne egyél róla', hanem 'Ne érintsd meg, mert különben meghalsz.’” Azt mondta neki (a Vadállat): „Ne félj. A halálban nem fogsz meghalni. Hiszen tudja, hogy amikor eszel róla, akkor értelmi képesség kitisztul és olyan leszel, mint az istenek, felismerve a különbséget mely fennáll a gonosz és a jó emberek között. Igazából a féltékenység volt az, ami miatt ezt mondta neked, ezért nem is ettél róla.”

Ekkor Évában bizalom támadt a tanító szavai iránt. Hosszasan szemlélte a fát és látta gyönyörű és étvágygerjesztő, és megtetszett neki; szakított néhányat a gyümölcséből és megette; és adott a férjének is, és ő ugyancsak megette. Ezt követően megnyílt az értelmük. Mivel amikor ettek, a tudás fénye rájuk ragyogott. Amikor a szégyenbe öltöztették magukat, tudták, meztelenek a tudás (híján). Amikor kitisztultak, látták, hogy meztelenek és szerelemben estek egymás iránt. Amikor pedig meglátták, hogy akik őket formázták a vadállatok alakjait hordozzák, megundorodtak tőlük; nagyon éberek voltak.

Aztán, amikor az uralkodók látták, hogy megszegték parancsolatukat, beléptek a Paradicsomba és odamentek Ádámhoz és Évához földrengés és hatalmas fenyegetés közepette, hogy meglássák a segítő társ cselekedetét. Ezután Ádám és Éva igencsak reszkettek és elrejtöztek a Paradicsom fái alá. És az uralkodók nem tudták hol vannak, ezért azt mondták: „Ádám, hol vagy?” Ő azt mondta: „Itt vagyok, mivel rettegek tőletek, elrejtöztem szégyenemben. És ők azt mondták neki tudatlanul: „Ki beszélt neked a szégyenről, melybe öltöztetted magad? – amíg nem ettél arról a fáról?” Ő azt mondta: „A nő, akit adatok mellém – ő az, aki adott nekem és én ettem.” Azután azt mondták az utóbbinak: „Mi az amit tettél?” Ő válaszolva azt mondta: „A tanító volt az, aki sürgetett engem, és ettem.”

Ezután az uralkodók odamentek a tanítóhoz. A szemük ködössé vált miatta, és nem tudtak semmit sem kezdeni vele. Megátkozták, mivel tehetetlenek voltak. Ezt követően odamentek a nőhöz és megátkozták őt és a leszármazottait. A nő után Ádámot (is) megátkozták, és a földjét, és a gabonát; és minden dolgot amit csak alkotott, megátkozták. Nem volt áldás rajtuk. Jóság nem származhat a gonosztól.

Attól a naptól kezdve, a hatalmasságok tudták, hogy valójában van valami náluk is nagyobb: felismerték, hogy parancsaikat nem tartották be. Hatalmas féltékenység ereszkedett a világra, csupán a halhatatlan ember miatt. Amikor pedig az uralkodók látták, hogy az ő Ádámjuk az ismeretek idegen világába lép be, próbára szerették volna tenni, és összegyűjtötték az összes háziállatot, és a föld vadállatait, és a menny madarait, és odahozták Ádám elé, és megnézzék, hogyan nevezi őket, amikor meglátta őket (az állatokat), nevet adott valamennyi teremtményüknek.

Zavarodottá váltak, mert Ádám minden próbát teljesített. Összegyűltek és terveket dolgoztak ki, és az mondták: „Figyeljétek Ádámot! Ő kezd olyan lenni, mint egyikünk, ily módon megismerte a különbséget a fény és a sötétség között. Nos, talán meg fogják téveszteni, miként az a tudás Fája esetében történt, és megtörténhet az Élet Fájával is, és ehét róla és halhatatlanná válhat, és úrrá, és velünk ellentétben, és lenézhet minket és minden dicsőségünket! Aztán leleplezhet minket egész világegyetemünkkel együtt. Rajta, kergessük el őt a Paradicsomból, vissza a földre, ahonnan vétetett, hogy a továbbiakban semmit se legyen képes jobban ismerni, mint amennyire mi képesek vagyunk.” Így tehát elkergették Ádámot a Paradicsomból, feleségével együtt. És ez a tett, amit elkövettek, még nem volt elegendő számukra. Ellenkezőleg, félték. Odamentek az Élet Fájához és körülvették rettentően félelmetes dolgokkal, tüzes élő teremtményekkel, úgy hívják őket „Kerub”, és lángoló kardot helyeztek középre, állandóan rémületesen forogva, hogy egyetlen földi teremtmény még csak be se lépjen a helyszínre.

Ennek következtében, mivel az uralkodók irigyek voltak Ádámra, le akarták csökkenteni (ti. Ádám és Éva) élettartamát. Nem tudták (azonban) a sors miatt, mely a kezdet óta meg volt szabva. Mindegyiküknek 1000 éves élettartam volt kijelölve, összhangban a fénylő testek folyamatával. Ám, habár az uralkodók ezt nem tudták megtenni, minden egyes gonosztevő elvett tíz évet. És a teljes élettartam (ami megmaradt) elérte a 930 évet; ám mindezek fájdalomban, gyengeségben és gonosz örületben. És így alakult az élet, attól a naptól kezdve a beteljesülésig.

Ezután Sophia Zoé látta, hogy a sötétség uralkodói átkot szórtak a társára, (ezért) nagyon felháborodott. És kijött első mennyéből, teljes hatalmával, kiüldözte az uralkodókat a mennyekből, és levette őket a bűnös világba, azért hogy ott lakozzanak a gonosz szellemek (démomok) formájában a földön.

[...], ezért az ő világukban ezer évnek kell eltelnie a Paradicsomban – egy lélekkel eltöltött teremtmény, neve „Főnix”. Megöli magát és visszahozza az életbe, miként egy szemtanú (felidéz) az ellenük szóló ítéletre, mivel rosszat tettek Ádámmal és az ő generációjával, a korszak beteljesüléséig. Van [...] három ember, és az ő leszármazottaik, a világ beteljesüléséig: az örökkévalóság szellemmel eltöltöttje, és a lélekkel eltöltött, és a földi. Hasonlatosan a három Főnix a Paradicsomban – az első a halhatatlan, a második 1000 évet él, és ami a harmadikat illeti, írva van a *Szent Könyvben*, hogy elemésződött. Ennek megfelelően, ugyancsak három keresztség van – az első a szellemi, a második a tűz által és a harmadik víz által. Miként a Főnix tanúként jelenik meg az angyalokat illetően, ugyanez a helyzet ami a vízről a hidrákat illeti Egyiptomban, akik tanúként szolgálnak mindazok számára, akik alámerülnek a keresztesítés (során) az igaz ember révén. A két bika Egyiptomban misztériumot birtokol, a Napot és a Holdat, révén Sabaoth tanú; nevezetesen, hogy fölöttük Sophia megkapta a Világegyetemet; attól a naptól kezdve, amikor megalkotta a Napot és a Holdat, pecsétet tett a mennyére, egészen a végtelenségig.

És a féreg, amely megszületett a Főnixből egyúttal emberi lény is. Írva vagyon (Zsoltárok 91:13, 70) ehhez kapcsolódóan: „a becsületes ember úgy fog kinyílni, mint a virág.” És a Főnix először élő alakban jelenik meg, aztán meghal, és újra feltámad, olyan jelként, mely a korszak beteljesedésekor jelenik majd meg. Csak Egyiptomban volt, hogy ezek a hatalmas jelek feltűntek – sehol máshol – mint jelzések, hogy hasonlóan az Isten

Paradicsomához.

Térjünk vissza a fent említett uralkodókhoz, hogy némi magyarázattal szolgáljunk felőlük. Amikor a hét uralkodót levetették a mennyekből a földre, angyalokat alkottak a maguk számára, számosat, démonikust, hogy szolgálják őket. Ez utóbbiak megtanították az emberiséget számos hibára és mágiára és (varázs) itatra és bálványimádásra és vérontásra és oltár (állításra) és templom (állításra) és áldozat (bemutatásra) föld szellemeinek megszentelésére, osztozván munkatársuk sorsában, aki az igazságtalanság és az igazság istenei egyezményéből jöttek létre.

És így, amikor a világ létrejött, állandóan örületes hibákat követett el. A földön az összes ember szellemeket (démonokat) imádott a teremtéstől a beteljesülésig – mind a becsületesség angyalai, mind a becstelenség emberei. A világ így zavarodottságban jött létre, tudatlanságban, és bódulatban. Mindannyian hibáztak, egészen az igaz ember megjelenéséig.

Legyen elég ennyi a téma folytatásából. Most pedig haladjunk tovább a mi világunk vonatkozásában, hogy pontosan tudjuk befejezni a leírást szerkezetéről és irányításáról. Azután nyilvánvalóvá válik, miként fedezték fel a hitet a láthatatlan birodalomban, mely már teremtéskor megjelent és a kor beteljesüléséig (jelen lesz),

Ezért jövök a fő témákhoz, kapcsolódóan a halhatatlan emberhez. Beszélni fogok minden lényről, mely az övé, megmagyarázván, miként történt idekerülésük.

Amikor az emberi lények tömege megszületett, Ádám szülősége révén, akit megformáltak, és az anyagból (származik), és amikor a világ már teljessé vált, az uralkodók átvették felette a irányítást – melyet, korlátozva tartottak tudatlanság által. Mi okból is? A következők miatt: mivel a halhatatlan atya tudja, hiányosság támadt az igazságban az örök birodalmakban és világegyetemekben, amikor meg kívánta hiúsítani az uralkodók végrontását azon teremtmények révén akiket megmintáztak, leküldte a ti képeteket a kárhozat világába, nevezetesen, az áldott kis ártatlan szellemeket. Ők nem idegenek a tudás számára. minden tudás rászállott egyetlen angyalra, aki előttük jelent meg; nem olyan volt, akinek ne lett volna hatalma az atya társaságában. És <ő> tudást adott nekik. Akármikor csak feltűntek a kárhozat világában, azonnal és mindenek előtt kinyilvánították a romolhatatlanság mintázatát mint az uralkodók és hatalmasságaik kárhozatását. Így, amikor az áldott lények megjelentek a hatalmasságok által mintázott formáikban, megirigyelték őket. És irigység mentesen a hatalmasságok elkeverték magjukat velük, annak reményében, hogy beszennyezik őket. De nem tudták. Akkor pedig, amikor az áldott lények megjelentek fényes alakjukban, ők (is) feltűntek különböző módokon. És mindegyikük, kiindulván az ő földjéről, kinyilatkoztatta az ő tudását a láthatatlan egyháznak, megalkotva a kárhozat megmintázott formáit. Ez (ti. az egyház) úgy találtatott, hogy tartalmaz mindenféle magot, mert a hatalmasságok magjai elkeveredtek vele.

Ezután a Megváltó megalkotta [...] valamennyiük közül – és ezek szellemei nyilvánvalóan felsőbbrendűek, révén áldottak és különbözőek a választásban – és ugyancsak (megalkotott) sok más létezőt is, akiknek nem volt királyuk ám mindenkinél felsőbbrendűek, akik előttük voltak. Következésképpen, négy faj létezik. Van három, mely a nyolcadik menny királyaihoz tartozik. A negyedik azonban király nélküli ám tökéletes, a legmagasabb mindenek felett. Mivel ők lépnek be atyjuk szent helyére. És ők fogják elnyerni a nyugalmat pihenésben és örökkévalóban, kimondhatatlan dicsőségben és véget nem érő örömben. Továbbá, királyok ők a halandó birodalomban, melyben halhatatlanok. El fogják ítélni a káosz isteneit és az ő hatalmasságaikat.

Most pedig a Szó, mely minden lény felett áll, elküldetett, ezzel az egyetlen céllal: hogy kihirdesse az ismeretlent. Azt mondta: „Semmi sincs rejtve ami ne lenne nyilvánvaló, és ami eddig nem felismert, az majd felismerésre kerül.” És azért küldték mindezeket, hogy ismertté tegyék ami rejtett, és a káosz hét hatalmassága és az ő istentelenjük. És így ők halálra lettek ítéelve.

Így, amikor valamennyi tökéletes megjelent az uralkodók által megmintázott formájában, és amikor kinyilatkoztatták az összehasonlíthatatlan igazságot, szégyent hoztak az istenek egész bölcsességére. És úgy találtatott, a sorsuk a kárhozat. És a hatalmasságaik felszáradtak. Uradalmuk szétfoszlott. Előgondolatuk üresé vált, a dicsőségükkel együtt.

A korszak beteljesülése előtt, az egész hely megrázkódik hatalmas remegéssel. Akkor azonban az uralkodók elszomorodnak [...] az ő haláluk. Az angyalok meggyászolják majd az emberiségüket, és a démonok siratják majd a korszakaik (időszakaik), és az emberiségük jajgat és sikolt majd az ő haláluk felett. Azután a korszak elkezdődik és ők megzavarodnak. A királyaik megrészegülnek a tüzes kard által, és hadat viselnek egymás ellen, így a föld megittasul a vérontástól. És a tengerek zavarossá válnak a háborúk miatt. Ezután a Nap elsötétedik és a Hold lecsökkenti fényét. Az ég csillagai beszüntetik körforgásukat. És egy hatalmas erő - mely felette áll a káosz valamennyi erőinek -, által keltett égzengés hatalmas csattanása következik majd be, ahol az égbolton az asszony található. Megalkotván az első dolgot, elemésztí majd őt a intelligencia bölcs tüze és az ostobaság haragot ölt magára. Ezután pedig üldözi majd a káosz isteneit, akiket ő alkotott, az elsődleges szülővel együtt. Letaszítja őket a mélységbe. Eltöröltetnek majd a gonoszságuk miatt. Mivel olyanok lesznek majd, mint a vulkánok, és elpusztítják egymást, egészen addig, amíg meg nem semmisülnek az elsődleges szülő keze által. Amikor ő majd elpusztítja őket, akkor önmaga ellen fordul, és pusztítja önmagát amíg abba nem marad létezése.

És az ő mennyek aláhullnak egyik a másik után és az ő hatalmasságaikat elemésztí a tűz. Az örök birodalmaik szintűgy, felfordulnak. És az ő mennyek aláhullik és kettétörök. az ő [...] aláhull a [...]re gyámolítani őket; ők pedig aláhullnak a mélységbe, és a mélység felfordul.

A fény majd [...] a sötétséget és eltörli azt: olyan lesz, mintha soha nem is létezett volna. És az a dolog melynek a sötétség adott hátteret, szét fog foszlani. És a hiányosság ki lesz tépve a gyökereinél fogva (és

levetve) a sötétségbe. És a fény visszahúzódik fel, a gyökereihez. És a nem-nemzett dicsőséges megjelenik. És betölti az örök birodalmat.

Amikor a prófécia és azok leírása akik királlyá váltak ismerté válnak és beteljesedik azok által, akiket tökéleteseknek hívnak, azok, akik – ezzel ellentétben – nem váltak tökéletessé a nem-nemzett atya által megkapják a dicsőségüket a birodalmukban és a halhatatlanok királyságában; de soha nem lépnek be a király nélküli birodalomba. Mivel mindenkinek el kell mennie arra a helyre, ahonnan ő jött. Igazából, az ő tettei és tudása révén minden ember ismerté teszi (saját) természetes tudását.

Fordította: Aranyi László

[Vissza a nyitólapra](#)